

Khi Còn Lại Buổi Chiều Là Bóng Núi

Núi cao chi lắm núi ơi, núi che mặt trời...

Bạn có bao giờ biết / một câu bất chợt mà / nó làm mình xót xa / nó làm người nhỏ lệ?

Bạn có bao giờ thế / bất chợt nói một mình / có thể về mối tình / mình đang ôm trước ngực?

Bạn có bao giờ tức...sao người lại xa người...khi chim đi kiếm mồi / chiều vẫn về lại tổ?

Chim xa rừng, chim nhớ, nhớ từng cội từng cây...Người xa người như mây, mây thành mưa...rồi nắng!

*

Người ơi ghét người lắm! Người làm ngực ta đau. Rồi ta có thể nào...nghĩ mai sau, còn ghét!

Mai sau không ai chết / mà sống mãi cô đơn. Mới biết sự giận hờn / là non là núi, đó...

Núi không bay theo gió / chỉ chim bay, chim bay! Núi không có bàn tay, chỉ có lưng che giấu...

Một thời tình ở đậu / trong tim ta...rồi xa!

Ước chi có mái nhà, chiều ta nhen bếp lửa...ngó ra đường, xe ngựa / vó câu về Thiên Thu!

Người ơi ba Đặc Khu / sắp rơi vào tay giặc. Mất là sự tổn thất! Mất là không-có-còn!

Hỏi sao ta không buồn / khi Quê Hương đòi đoạn? Hỏi sao ta không oán...tuổi thanh niên vô tư!

Cảm ơn đời là Thơ!

Cảm ơn mờ con mắt!

Ở đâu cũng xa lắc...

Gần là Trái Tim Đau!

Ta gục xuống, ta sao? Ta tự ta hành hạ? Cõi trăm năm buồn quá! Cõi người ta, bao la!

Trần Vấn Lệ

